

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP
MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:		Felelős szerkesztő: Fehér János.		Hirdetések legutányosabban, árszabály szerint.	
Egész évre	4 ft	Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.		Lapunk számára hirdetéseket — eredeti árakban — minden bel- és külföldi hirdetési iroda fogad el.	
Fél évre	2 „	A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségére, hirdetések és előzetesek a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.			
Negyed évre	1 „				

Tanév elején.

A szülő, ki szent tisztjét megértve munkás szövetségben akar és tud lenni az intézettel, melyet gyermeke látogat, — az ily szülő nem fogja figyelmen kívül hagyhatni: hogy a gyermek otthonában, a háznál is oly légkört teremtsen, mely az általa támogatott iskola céljának és közös érdekeinek megfelel.

Legelső itt: az intézeti rend s fegyelem tiszteletben tartása iránt a szülőnek maga és háza részéről is abban adni példát, hogy gyermekét a kellő eszközökkel ellátva, az intézetbe szabályos időben beadja, oda pontosan járassa s ennek teljesíthetése végett az intézettel — a niennyiben szükség. — a maga házi rendjét is összhangzásba hozza; az iskola fegyelmét családjában is megőriztetni szükségesnek tartsa s ennek alkalmmal hangos kifejezést is adni házában el ne mulasztja.

Ezek szerint tehát fontos okon kívül gyermekét a szabad órákon kívül az intézettel el nem vonja; szüneteken a kiszabott időn túl vissza nem tartja, folyton les a gyermek a rendtágitásnak mutatózó mozzanataira, s csak a szülő, a tanár gyenge pillanatát s beegyezését várja, hogy máskor a rendtől magát maga is feloldja.

Alig hihetőnk, ha tapasztalás nem tanítana, mennyire növekszik az iskolai törvények tekintélye a gyermek előtt s a gyermek javára, ha látja, hogy azok előtt magok a szülők is meghajolnak.

Az iskolai rend tiszteletben tartásán kívül, juthat még a szülők figyelméből eme rend első óreinek — a tanároknak is.

Isten-ember előtt bátran adozhatik nekik a család figyelmével s elismerésével.

A szülői ház legönzettelenebb szövetségese és munkatársa a tanár.

De saját érdekeire nézve is mindenkor háladatos dolog, — és elégséges hála is az, ha gyermeke intézeli vezetőinek neve, személye, tekintélye iránt a családban illő figyelmet

tanúsít a szülő; ha intézkedéseiket, intelmeiket, vagy megrovásaitak saját tekintélyével is gyámoltítja; kitünteléseiknek s jutalmazásainak alkalmait pedig a gyermeki kegyelet és hála éleszgetéseire használja.

Azonban baj van! — A gyermek ime, égő arccal, kislírt szemekkel jő meg az intézetből.

Megbűntették; még pedig, a mint fuldokolva elzokogja, ártatlanul! Az alya, a gyöngéd szívű anya kikelen arcukból s elhajítja az önmérséklet gyepőlőt, a panaszokdónak tanár, intézet ellen, ezek meghalgatása nélkül. igazságot, — romboló igazságot szolgáltatna!

A támogatás szükségét s jólékonyságát semmiben sem érezheti talán közelebből az iskola mint ha a család, gyermeke tanulmányi munkálkodására is kiterjeszti a maga figyelmét.

Igaz, nem minden szülőtlől telik ki, hogy az iskolai dolgokat helyesen megítélhesse, de kitelik mindeniktől, hogy gyermeke foglalkozásával gondoljon s azt a szorgalmas munkához, a kötelemlhűséghez szoktassa. S ez már maga sarkalatos nevelési vívmány.

Nem lehetne megmérni azon előnyöket, melyeket a köznevelési s oktatási érdekeknek eme résztvétel által a szülők nyújtanának. Mondom: nyújtanának; mert a mi a családban tanulmányi ügyeink körül történik, majd kevés, majd sok is, és legtöbbször — helytelen.

A család folytonos segédkezése nélkül a gyermek szorgalmát ellenőrizni nem lehet képes az iskola. A tanulót mint ilyent, minden ép felfogás szerint, tanulási célból adjuk tanító intézetbe: szabadon akartuk ezt, akarunk kell hát eszközeit is.

Áll azonban tanulmányi érdekeink utjában egy szinte oly sajnálatos, mint bámulatosan, fonák jelenség, — az, hogy az iskola munkálkodásának sikerét a család nem ritkán maga ássa alá. És ez az legkivált, mi a tanítvány

szellemét és akaratát megmetyelvezve, s a tanárt áldástalan verejtékezésre kárthatva, mind a kettőt gyötrelmes és hiú munkára ítéli el.

Első sem hozom itt azon visszaságot, mely a célt akarja is, nem is, a tanulót az iskolától idegen dolgokkal megterhelve vonja el főfeladatától. Azokról is jobb keveset beszélni, kik a sok könyv, sok tanulás, rossz iskolai rendszer stb. ellen észrevételezve, magok hangolják le gyermekük buzgalmat. Mindeniknél pusztítóbb támadás a tanuló érdeke ellen az, mely már magoknak a gyermek egyes tanulmányainak s legtöbbször — az ó-classicai nyelveknek értékét rostálja.

Gyermeke tanulmányi ügyeire hasznos, sőt fölöttébb szükséges minden kitelhelő gondját fordítani a szülőnek; de még előbb hasznos és szükséges, hogy — a mi előmenetelnek föltétele, szellemi fejlődésének menetét s értelmi erejét figyelemmel kísérni s elfogulatlanul megítélni fontosnak tekintse.

Ez az, a miben a határon legkönnyebben tulhajtunk.

Óvakodjunk azért a gyermek tanulmányi vezetésében minden koraitól, soktól, zaklató sietteléstől. Valamint a testi fejlődés, ugy a szellemi is az idő és a türelem műve.

Hasonlón a Gondviseléshez: a fejlődés és fenntartás törvényei szerint órszemmel és szeretettel munkáljunk az ifju szellem érlelésén. E munkát elhamarkodván, minél buzgóbban törekszünk a célra, annál távolabb maradunk el tőle.

Szükséges, hogy a gyermek tanulmányait helyesen, azaz testi és erkölcsi természetének megfelelő irányban vezessük.

Téveszteni ezt szem elől, ki gyermekét mielőtt hajlamait s képességeit felismerné, már is határozott hivatási tanulmányokra terelné.

Ha boldogtalanokat nem, bizonyára hivatlanokat készítünk elő a családnak és társadalomnak oly gyermekekben, kik idő előtt, és többre, vagy másra hajlatván, minl a mennyire

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Gombház . . . .

— Kávéházi kaland. —

— A »Felvidéki Híradó» eredeti tárcája. —

Rajongok a barna szépségek után!

Ella is barna volt, s ahhoz olyan gyönyörű, mint egy menyébi kis angyal. Egy pillantás termete, tüzes szemel, sötét fénylő haja, alabástrom nyaka s pihegő keblére s én nyakig benn voltam abban a sötét veremben, melyet »szerelem»-nek kereszteltek el.

Volttam biz én szerelmes addig is akárhányszor, mert zárjel között legyen mondvá, — olyan sangvinkus temperamentumom van, hogy a szivem minden szép leány lattára lobbot vet, hanem aztán természetesen a mily gyorsan lágra kapott, ép oly gyorsan el is alszik s még csak szikra sem marad a hamu alatt.

Legfeljebb egy két napig bolondultam egy után azután szép csendesen elfeledtem, . . . a fátyolkepek elmosódtak. Meglátam egy másikat, ismét lángot fogott a szivem, sőhajtottam, ábrándoztam — míg rövid idő múltán utóljára is csak azon vettem észre magamat, hogy ismét helyre zökkent.

Igy tartott ez mindaddig, míg Ellát meg nem láttam! A szép gyermek több mint két hónapig élesztette a tüzet, mely már oly gyakran aludt, ki s ha

viszszagondolok azokra a gyönyörteljes pásztorórákra, melyeken együtt szoftottuk a »pásztorúzet», még most is érzem hogy a hamu alatt — akármilyen parányi — de mégis szikra lappang.

Különb, gombház . . . !

Mint könnyűvérű fiatal nép, a többek közt egy este hatalmasan csináltak a karambolát Náci bácsi kávéházában.

A beszélgetés nem annyira a billiárdozás, mint inkább a legközelebbi vonattal megérkezendő új kaszírő személyének minősége körül összpontosult.

Talalgattuk, hogy a szöke lesz-e, vagy barna? . . . alacsony vagy magas? . . . karcsu vagy zömök? . . . természetesen megállapodásra nem jutván, mivelhogy látnoki tehetségünk csakis a hitelezők eseljen való biztos megjelenésének határáig terjedt.

Én egy genie lökettel ép az utolsó előtti forintomat usztattam el (gixert adott az isten adta dakója) midőn az új »pénztárosnő» bejött, hogy trónusát a tükörrel kibélelt pahlványban elfoglalja.

Hogy nézett ki, az a szükségtelen elmondanom, mert hiszen már előbb leirtam; — s hogy tüstént belézertertem, reményem — azt se kell ide írkan-tanom.

Röviden: én puff voltam s velem együtt az egész kompánia.

Most mutasd ki az ostromtudományodat, Tibi öcsém, biztatám magam; s hogy valamiképp inamba

ne fusson a bátorságom, azon módon »feketét» parancsoltam.

Azt tudtam, hogy a cukrot »öc» adja hozzá, mert az hivatalos funkciójához tartozik . . . erre építém tervemet.

A pincér amint behozta a feketét s letette a »tronus» márvány burkolójátára, hogy az új szépség kiszolgálta hozzá a törvény szabta cukoradagot, biztos léptekkel tarték fejéle s még biztosabb hangon oda szóltam hozzá:

— Csak hagyja itt. Jól tudja, hogy én rendesen itt szoktam meg inni kávétam.

Ijedelmesen megemeltém kalapom friss szerelmem előtt — s szolid társalgást kezdék:

— Nem fáradt el, kisasszony, hogy oly nagy út után tüstént elfoglalta helyét a kávéházban?

— Mindössze csak egy óráig utaztam; a közeli mezőváros csak két mértföldnyire van innen, — felelé gúnysosan.

— Bocsnán nem tudtam, hogy csak onnan jött. No! a kezdet ugyncsak rosszult el. Keserűségem megédesítésére hörpenttettem egy két kortyot a kávéból, — rágyújtottam egy szivarokra s — magam is csodálom bátorságomat, — tovább folytattam az ostromot.

— Nem fog irtani kezgednek a dohányfüst? . . . mert mi itten irgalmatlanul füstölünk.

— Éppen nem; hozzá vagyok szokva volt a

és a minőre sajátos hajlamuk s erejük őket kijelölte, lelkök ösztönét nem követhették.

Ily tévesztéseknél veszte van a képesség, elnyomva a szellemerő, a nagy és győnge egyaránt.

Mi tevő legyen már most a jó szülő, ha gyermeke és vagy amaz okból végre nem boldogul?

A válasz egyszerű.

Minden előítéletet félre téve, ragadja ki azt a neki nem való rendszertől, melynek reá nézve ellenséges tömkelegben megemeltetetlenül elvesztené idejét s önmagát. A gyermek, mielőtt jót nem tesz, rosszat ténni tanul. — És azután: semmi másra nem volna csakugyan gyermeked feje alkalmas? Akkor vigyázz meg — a kezét. A kéz ügyessége vajmi sokra, nagyra vezetett már férfiakat, kik egykor a könyvforgatástól irtóznak vala.

Vége egy álhitről kell még lemondanunk, arról, mintha a családnak az iskolai neveléshez kötött reményei akár csak a természet mostohaasága, akár csak az iskola szigorán történék meg mindig.

A gyermektérmezésen s az iskolán kívül eső okok a mostohák legteljesebbzőr.

A ki kellő figyelemmel kíséri s helyesen ítéli meg családi s társadalmi életünket: állításain valóságát nem tagadhatja.

Cselkó József.

A bizalom.

Mit nevezünk bizalomnak?

Az ember a bizalmat valami dologba, emberbe, intézménybe veti, mint magot a földbe, mint horgot a halnak, hogy megfogja. A bizalom hit, hogy valakiben vagy valamben nem csalódnunk, a bizonyosság előlegezése véletlen körülményekhez s a jövővel szemben. Ennek ellentéte a bizalmatlanság. Ugy az előbbi, mint az utóbbi inkább érzelmen alapszik, mint pusztán értelemi okokon.

S mert érzelmen az alapja, a kifórrasa, épp azért oly gyakori a népnél s ez az oka egyrészt annak is, hogy a nép nagyon gyorsan az előítéletek felé hajlik.

Már régebb idő óta tapasztaljuk, hogy ez az előítélet a magyar társadalomban mindjában előtérbe lép és az abból folyó bizalmatlanság hovatovább érezhetőbbé kezd válni.

Talán sehol egy országban sem nyilvánul ez oly arányokban, mint éppen Magyarországon, a mi hazánkban. Bár mi új keletkeztek is, az bizalmatlansággal fogadjuk: még azt sem engedjük meg neki, hogy bemutatkozzék a nagyközönségnek s mar is kész felőle a vélemény. Ha valaki egy jó eszméjét keresztül akarja vinni, egy új iparagat, kereskedelmi cikket akar meghonosítani, el lehet készülvén az esetleges megtamadtatásra s arra a vádra, hogy a társadalomnak, a népek karát akarja,

csupán csak azért, hogy anyagi érdekeit kielégítse s a népet kizsákmányolassa.

A legsajnálatosabb körülmény mindezekben az, hogy nemcsak a köznevelő, de a tanult osztály, a társadalom intelligens eleme is, akinek pedig volt alkalom talán már tapasztalatilag is meggyőződést szerezni arról, hogy bizonyos dolgok támogatásra méltók, mert ezt vagy azt a közcélt szolgálják, maguk is partjára állanak azoknak, akik csupán előítéletből alkotnak maguknak véleményét, praktikus gyakorlati ismereteik nincsenek, s a kiket ha megkérdéznénk, hogy vajon miért gondolják a tervezett dolgot rossznak, miért tagadják meg tőle mar előleges is bizalmukat, csak azt mondhatnák, csak azt hozhatnák fel érvelésül, hogy ők azt úgy gondolják!

Ez utóbbiakól nem vesszük rossz néven a bizalmatlanságot, mert tudjuk, hogy ezek sem kellő tapasztalatokkal, sem szakismeretekkel nem rendelkeznek, mert sem az iskolában, sem a gyakorlatban nem volt alkalmuk megismerkedni a vélemény-nyilvántáshoz okvetlenül szükséges kellekkel; de mit szóljunk azok bizalmatlanságára vonatkozólag, akik tudják, ismerik a tervbe vett dolog, intézmény tendenciáját s mégis oly előítéletekkel találkoznak, a mely sem a dolog lényegének, de talán a saját meggyőződésüknek sem felel meg.

E téren oly talánnyal állunk szemben, amelynek megfjlesztését hiába keressük; ez egy bevett rossz szokása társadalmi, amely ellen küzdeni kell. Hiszen hova jutunk, ha minden tervet, eszmét elítélünk már keresztülvitele előtt?

Barhová tekintünk is ez irányzattal mindenhol találkozunk. Nincs kivétel semmi tekintetben sem. S vajlik meg ösztönben, ez az az irány úgy társadalmilag mint gazdaságilag karos.

A bizalmatlanságunk egyik folytatódagos kiegészítő része a reménytelenség, már pedig hol remény nincsen, ott megszűnik minden, remény híjaval nemcsak a letesítendő dolgok dőlnek dugába, de már a meglévő intézmények is süllyedésnek, elpusztulásnak vannak kitéve.

Nézünk csak, hogy mi minden irányban viselünk bizalmatlansággal.

It van első sorban a lét kérdése. Az emberi lét fenntartását különféle módon véjük elérhetőnek. Az iparos, kereskedői, orvos, jói, katonai pályák mind arra hivatottak, hogy bizonyos célt elérjenek, de e mellett a főcél az, hogy az azzal foglalkozóknak létét, létét fenntartásának lehetőségét megadják. És mit tapasztalunk? Azt, hogy a felsorolt életpályák mindegyike iránt bizalmatlansággal viseltek a társadalom kisebb-nagyobb arányokban.

Az ipari pályákra csak azok kerülnek, azok a szülők adják gyermekeiket az ipari pályára, akik az iskoláztatást nem bírják, akiknek nincs megadva a lehetőség arra, hogy gyermekeiket felsőbb iskolákba küldjék. A földművelés nagy része és az iparos osztály is csemétéit iparosnál nevelti; de e pályá iránt már elejétől fogva bizalmatlansággal viseltek, nem bízik abban, hogy ez a pályá gyermekeinek létfenntartását

lehetővé fogja tenni. A vagyonosabb, tehetősebb osztály pedig a virágát sem adná gyermekeit az ipari pályára, mert a mellett, hogy gyermekeinek jövőbeli existenciáját nem látja biztosítva, az ipari pályát magára nézve még lealacsonyítónak is tartja; nem tudná elvinni azt, hogy az ő gyermeke közönséges iparos legyen.

Pedig mily óriási a tevedésük. Nem tudunk elképzelni szebb, nemesebb pályát, mint az iparosét. Hogy ez manapság csak tengeti létét, annak csak egyedül a társadalom előítélete e pályával szemben az oka.

Folyton halljuk a fel-felújuló panaszokat, hogy a külfölddel szemben a magyar ipar nem tudja a szükséges versenyt kiállani.

S ha valamire szükségünk van, azt külföldről kell importálnunk, mert a belföldön nem tudjuk azt megszerezni, legalább nem oly jó minőségben és oly olcsón, mint a külföldön. Miért? Mert a magyar társadalom, magyar iparral szemben nem viseltek bizalommal. Az ipari pályára csak a szegényebb sorsú gyermekek kerülnek, akik idővel önállóvá válna, nem képesek üzletükbe a kellő tőkét befektetni; s a tahtetésűk volna ahhoz, hogy jót és nemeset produkáljanak, nincs meg hozzá a mód, hogy nemes és jó terveiket keresztül vigyék. Tehetségük parlagon hever, s vérző szívvel kénytelenek nézni, hogy a külföldi termékek által túl lesznek licaltva és a verseny az ő vereségükkel végződik. Mi minden másképp lenne akkor, ha a társadalom belátná azt, hogy az ipari pályá nem lealacsonyított és a tehetősebbek a magyar ipar javára, annak érdekében minden lehetőt megtennének. Nem kell ehhez egyébb, mint bizalom a magyar ipar iránt.

Épp így állunk a kereskedői pályával szemben is. Az előkelőbbek, de hogy szánják magukat arra, hogy gyermekeiket kereskedelmi pályára adják? Nézzük csak a külföldiekét és vegyünk róluk példát. Széjjel kell csak nézünk hazánk határain túl s rögtön szemünkbe ölik az a nagy különbség, a mi a magyar és a külföldi kereskedelem között van.

Persze, ott a társadalom egészen másként gondolkodik, mint nálunk. Egy nemzet életrelvélősságáról csak a kereskedelem és ipar tesz tanúságot. És hol kettő virágzik, ott a nemzet jóléte magas szivonon áll. De hat miért is hűződoznak olyannyira e pályáktól? Hiszen csak adják meg a nemzetnek a kellő lüketőt erőt és a mellett, hogy a nemzetgazdaságilag igen fontos e két pályá, az azzal foglalkozóknak is a legkönnyebb megéltetést biztosítják és általuk leghamarabb jutnak abba a helyzetbe, hogy önmagukat eltarassák. A magasabb kereskedői képesítéshez szintén évekig tartó iskoláztatás kell ugyan, de még ha kereskedelmi akadémiait végeznek is, sokkal hamarabb lesznek kész, végzett emberek, mint azok, akik esetleg egyetemi tanulmányokkal foglalkoznak.

E két említett pályának az a rendkívüli előnye is van, hogy megnyitják előtök az egész világot. A kereskedő is, iparos is, mindenütt otthonosan érezheti magát, nem úgy, mint az orvos, ügyvéd, tanár, hivatalnok stb., aki az ország határain túl nem érvényesít

— Maga csunya ember, hát minek tett ki az újságba?! ezt érdemeltél én magától! . . . ezt soha sem felejttem el Önnek!

Mindez szerényhőny hangon volt mondva, hanem én azért nagyon is észre vettem, hogy Elláicskának tetszik az újsági dícsőítés!

— Ella! . . . lelkekre mondom, — szavalám gerle hangon, — hogy mindazt, a mit abban a versben elmondtam, teljes szivemből érzem is! . . . én magát igazán, forrón szeretem; . . . én ön nélkül nem élhetek; . . . ha nem viszonozza szerelmemet, — én megőrülök!

A kis hamis, kacér mosoly kíséretében megfegyvertet azzal az eszemadta kacsojával melyért akár melyik uradalmat odaadtam volna (magától értetődik, hogy egyetlen egygyel sem bírok!) s azt mondta a gyémántot is elparolagtató vallomásra, hogy:

— Maga hazudik.

— Becsületekre nem! — Legalább annyit mondjon, hogy remélhetek-e? eszedikem tovább.

Rám nézet: merőben mintha a szivemben akart volna olvasni, kis ideig — politice gondolatokba merült s azután a fülembe sügta, hogy:

— Igen, remélhet . . .

Ha hadvezér boldog, midőn csatát nyert; író, ha az első honorariumot gyűri be lapos tárcájába, államféfi, ha barsonyszékbe ül; pénzügyminiszter, ha sufficitje van; Gágicsér, ha összetakolt szelvényét beváltja — úgy en ezeknél ideálzorta boldogabb voltam!

»Remélhet!» Ideal, korok ajkáról az a háromszótagos kis szó felér egy nagy birodalommal,

lakonikus válasz. Hm!?! furcsa kis furcsa . . . De megajlik csak mind-árt másra kezdem én.

— Ezer bocsánat figyelmenlenségemért, melynek különben is kegyed az oka, mert egész lényemet lebilincselé. Mint ismeretlen kezdetem önnel tárgyalást, a mi mindenesetre illem ellenes! Én Nemesányi Tibi joghaltató vagyok s ha kegyed is volna oly szives nevével megmondani, — én legboldogabb halandó volnék.

— Ha az éppen boldoggá teszi, igen szivesen. Az én nevem Ella.

Erre aztán kedélyesen elmosolyogta magát és látni engedő gyönyörű fogorát, melynél a Barnum elefántjának agyari se lehettek fehérebbek; s a mi még inkább kedvesebb tette e mosolyt, az a két csókolni való gödröcske volt, mely arcának két oldalán jelentkezett.

Csak később jutottam arra a tudatra, hogy én abba a két mosolygódöröcskébe voltam annyira szerelmes; azok ástak meg az én gödrömet is, melyből csak nagy idő multán birtam kikászolódni!

— Tehat Ella kibássonny — folytatam negédesen — ön nekem szerelőit: tetszik, . . . én . . . én szerelmes vagyok magába.

— Uram! de ily hamar! . . . gondolja meg, hogy bűnt követ el, ha egy szegény leányból gúnyt űs, . . . és én különben nem jogosítam fel önt e nyilatkozatáit! . . . méltatlankodék a kicsi, miközben hosszú selyem szempilláit szeméremesen lesütötte s egy cukoradárkat rózsa ujji közt mindenképp apróra gyekerzett morzsolni.

Isten tudja, mi következett volna tovább, ha paj-

tasaim — neki bátorodva az én fellépésem — körül nem fogják a syrént.

Ilyenkor persze megszűnik minden nyugodé vallo-

más, fogtam magam s haza pályáztam.

A fejem zúgot, a szivem nem tudom hanyat vert egy minutában, s szemem előtt szakadatlanul ott lebegett az Ella édes képe, mosolygó kis gödröcskéivel.

Végig sétáltam a szobámat legalább hat kilométert kitévő részeletekben, míg végre szerelembetegek módjára az a boldog ötletem tamadt, hogy verset írok hozzá!

Ennél boldogabban soha életemben nem tettem, hanem a vers azért reggelig elkészült.

Egy bizonyos lapszerkesztő úrnak fizettem 10 pengő forintot, hogy nyomassa ki, — s becsületére legyen mondva, ő ezt a kis szivességet készségesen meg is tette nekem.

Mikor nyomtatva megíttam, magam is resteltem a dolgot — s hogy minden szerelmes fűzta poétát eljesszszek az e fajta Parnassusra való mászástól, elrejtett példa gyaant ide írtattam az első strófat, melyből batran lehet következtetni a többire.

Ime:

Cukrot adsz te a kávéba
Ella! búdvöm, szerelmem
De cukornál, folyó nézél
Édesebb vagy te nekem,

Midőn a csufaságosan gyönyörű poema megjelenése után betoppantam a kávéháza, Ella magához intett azonnal, odahajlott a fülemhez (alig tartottam vissza magam, hogy meg ne csókoljam) s elkezdett sugdosva pirongatni,

heti kellőképpen tudását, mert diplomája csak Magyarország területén számít.

Nagyon jól teszik tehát azok, akik gyermekeiknek pályát választanak, ha nem viselkednek bizalmatlansággal az ipari és kereskedelmi pályákkal szemben, hanem sok keresés helyett egyenesen a pályák valamelyikére adják gyermekeiket.

Nem kezebb bizalmatlanságot látunk az orvosi, jogi stb. oly pályákkal szemben, amelyeknél már magasabb iskolázatás szükséges. És különös, itt nem az értelemben nyilvánvaló bizalmatlanság, mint a fentebb elősorolt esetben, hanem úgy, hogy a gyermekek majd nem bírják ki a túlságos szellemi megterhelést.

Pedig éppen e pályáknál volna nekik aránylag helyén a fentebb előzotott indokok. Épp e pályáknál kellene szem előtt tartani a megélhetés kérdését. Mennyi, de mennyi kitűnő tehetségű egyén van Magyarországon, akik diplomájukat becsülettel megszerzték s a kiknek tehetsége kihasználatlanul hever, mert nincs alkalmuk ahhoz, hogy tehetségüket, tudásukat érvényesítsék.

Kérdéznék meg ezeket az illetőket, akik tudományos pályára készülnek, hogy mi véleményük van e pályákról, azok majd megmondánák, hogy diplomával a zsebben manapság nem igen lehet megélni, s a szerencsés kiváló kegyelvi kell, hogy legyen, aki zold ágra tud vergődni. Tul van zsulolva már a tudományos pályára, s a valamire való helyek már évekkal ezelőtt előre le lettek foglalva.

Beismerjük, hogy az emberi társadalomban előfordulnak az oly esetek, amidőn a bizalomnak épp úgy mint a bizalmatlanságnak helye van. De azt el kell, hogy ismerje minden józanul gondolkodó egyén, hogy az ok nélküli előítéletek nem mindig vannak helyén.

A f ő az, hogy nem szabad elhamarkodva ítélnünk, cselekednünk, mert ennek csakis az általánosság s így önmagunk valljuk kárát.

Tegyük mindent megfontolva, mielőtt teszünk valamit, gondoljuk meg jól annak horedejét, s mintsem egy elhibázott lépést tegyünk, forduljunk inkább tanácsért olyanokhoz, a kik a tervezett dolgot gyakorlatilag szakszerűen megtudják ítélni s a tapasztalásból merítették azt a tudást, melyet ítéletük megalkotásához felkasznláltak.

HIREINK.

— Gyász-istentisztelet. Dr. Rimely Károly beszercebányai megyei püspök ő a múltósága pásztorlevele értelmében a múlt évi szeptember 10-én Genfben oly gyászos halállal kimult Erzsébet királyné halálának első évfordulója alkalmából a múlt hétfőn vagyis f. hó 11-én d. e. 9 órakor a helybeli r. kath. templomban gyászistentisztelet volt, melyen a vármegye főispánjának, ifj. Jusch György ő múltóságának vezetésé alatt a hivatalok tisztviselői, nemkülönben az állami iskolák tanerő s tanítványai s a közönség soraiból többen vettek részt.

— Adományok az »Örök-imadás« templomára. Az »Örök-imadás« templomára alakult turócmegegyei gyűjtőbizottság elnökének ifj. Jusch György ő múltóságának megkeresésére dr. Rimely Károly beszercebányai megyei püspök ő a múltósága, turócmegegyei

papságához intézett pásztorlevelében »rendelni méltóztatott, hogy Erzsébet magyar királynének gyászos elhalálozása napján, vagyis szeptember 10-én az ünneppélyes isentiszteletre a hívők adakozhassanak az »Örök-imadás« temploma felépítésének költségeihez s a begyűlt adományok átadásának a turócmegegyei gyűjtő-bizottságnak. E rendelet értelmében a vármegye r. kath. templomában gyűjtések eszkö-zöltek, a melyek eredményéről a következőkben számolunk el: Turóc-Szt.-Mártonban begyűlt 28 frt — kr.; Zsivóváralján 30 frt.; Felső Stubnyán 8 frt.; Valesán 13 frt 37 kr.; (Offertorium alatt begyűlt 3 frt 95 kr., mely összeghez a valesai szt. rózsafűzér-egylet járult 2 frt 17 kr.); Turóc Szt.-Péteren 3 frt 75 kr.; Szklénón 3 frt.; Trót-Prónán 14 frt 43 kr.; Hájban 2 frt 77 kr.; Szt.-Mihályon 1 frt 86 kr.; Szucsányban 2 frt 33 kr.;

— Iskolai beiratosok eredménye. A helybeli állami felső kereskedelmi iskolája az 1899—1900. iskolai évre beiratoszott 114 tanuló, még pedig az első osztályba 47, a középsőbe 39, a felsőbe 28. — A polgári fiúiskolába 154 tanuló, még pedig az első osztályba 45, a másodikba 47, a harmadikba 29, a negyedikbe 33. A polgári leányiskolába beiratoszt 116 tanuló, és pedig az első osztályba 42, a másodikba 32, a harmadikba 28, a negyedikbe 14. E három intézet tanulóinak összes száma tehát 387. Az elemi iskolában és az óvodába a beiratosok még folyamatosan vannak.

— Póterettség vizsgálat. A helybeli állami felső kereskedelmi iskolában f. hó 15-én póterettség vizsgálat volt Berecz Antal felsőbb leányiskolai igazgató kultuszminiszteri és Beniczky Kálmán alispán keresk. miniszteri biztosok elnöklete mellett. Megvizsgáltatott 5 tanuló, a kik közül hárman sikerrel állottak meg helyüket, ketten pedig egy év múlva teendő vizsgálatra utasítottak.

— Az első focske. Még advent sincsen, a farsang pedig csak még ott rejtezik valahol a jövő homályban, s máris baloznak városunkban. Így irott meghívásból ugyanis arról értesültünk, hogy ma, szeptember 17-én, derék szakácsoknál valóságos bált rendez nek a Steiner-féle táncsteremben. Fizesget: csak 80 kr.; hölgyek 40 kr. személynként. A szerkesztőség, fájdalom, nem kapott a tőt meghívókból egyet sem, azonban intézkedett, hogy lapunk külön kiküldött tudóstója s szigoruan zárkóról halban (tevékeny részt vehessen s arról referálhasson. A rendező bizottság elnöknője (a ki a szerkesztőség teperős pogácsait szokta sütni) zsvies volt megígérni, hogy ez ügyben kezünkre fog járni.

— Köszön Turócmegegyében. Már évekkal ezelőtt nyomára jötték a turóc-szent-mártoni határban, még pedig a Kis-Pátra keleti lejtőjén, köszön telepeknek. Ásatások is történtek, mert híre ment a dolognak a szomszédos Galióciába is, a honnan egy szakértő évente eljárogatott ide, hogy kutatásokat eszközöljön. A kutatások pénzbe kerültek s így a már anyagilag is érdekelt szakértő utána járt, hogy részvénytársaságot szervezzen, a mi úgy látszik sikerült neki, mert f. hó 9-én két banya-mérnök vezetésé alatt újból megkezdődtek a fúrások s eddigelé már mintegy 30 méter mélységig jutottak le, találván mintegy három deciméter vastag barna szén réteget is. A mérnökök azt hiszik, hogy nagybő telepe fognak akadni a mélyebben fekvő földrétegek között.

— Kőolaj-finomító. A Turóc-Szt.-Mártonban alakult Perl-féle kőolaj-finomító f. hó 14-én üzembe helyeztetett. A gyártelep a vasuti indóház atellenében van a pályatest nyugati oldalán. Cégtabláján »F. M. K. F.« betűk jól kivetők a vasutról, sőt a

teljes szöveg is olvasható, mely így szól: »Felső Magyarországi Kőolaj-Finomító«. Ezzel a gyárteleppel, mely különben onosan veszi ki magát, az itteni gyárak újból megszaporodtak. — Szerencsét kívánunk a vállalkozóknak!

— Erzsébet-tisztelet. Rakossányi Gusztáv né urnó itteni lakos. A Turóc folyó balpartján elterülő úgynevezett sziget, a hol nyári laka és kerje van, boldogult nagy királynék halála évfordulóján elke-rezteszte »Erzsébet sziget«-nek, kerjében pedig ez év tavaszán 185 drb Erzsébet fát ültetett ki. — E szép s nemes tett önmagát dicséri, — méltó a követésre.

— Az első hó. A szeptember hó első napjaiban uralkodott forró nyári napokat 9-ikén esős időjárás váltotta fel, miközben a hőmérseket annyira leszállít, hogy a Turócmegegyét határoló hegyláncolatokat vastag hóréteg vonta be. Az esőzés különben kevés megsza-kiállással az egész múlt héten tartott s már most alót tartunk, hogy végleg nem szabadulunk meg ettől a korai vendégtől.

— A rajcsovolgyi vasut legközelebb már átadatik a forgalomnak. Az építő vállalat teljesen befejezte munkalatait s a múlt napokban már be is járták a szakértők.

— Ritka magas kort ér — mint löcsei levelezők írja — Tótfalu szepesmegyei községben Bergsmann Karolina odaváló özvegyasszony, aki 106 éves korában hunyt el. Az elhunyt matróna az utolsó perocig jó emlékezőtehetséggel bírt és élete végeig soha sem vett igénybe orvosi kezelést.

— »Az aradi tizenharom«. Október hatodikán lesz felszazados évfordulója annak a gyászos eseménynek, hogy a magyar honvédő-sereg díszes, a huzaszeretet és az önfeláldozás legfényesebb példaképeit, Aradon a szarnoki önkény kivegезette, Erre a szomorú évfordulóra Hamvay Ödön megírta a tizenharom dicső vértanú és a gyászos októberi nap történetét. A figyelemre érdekes mű előzetési árú fűve 1 frt, kötve 1 frt 50 kr., videkre küldve 2 frt 100b. Az előzetési pénzek Hamvay Ödön címére küldhetők be legelőszérűben. (V. harmincad-utca 4. sz.).

— A vasárnapi munkaszünet kibővítése és a hétköznapi záóra szabályozása tárgyában a pozsonyi »Kereskedelmi alkalmazottak Egyesülete« kervényt nyújtott be a miniszterelnökséghez s a kereskedelemügyi és belügyminiszteriumokhoz. A kervényből idézzük az alábbi nevezetes és méltánylasra számítható passzus: Kereskedőink a mai rendezetlen állapotok miatt reggel 8 és 7 óra között kezdik meg napi munkájukat, a mely a sebtében való megebedelés idejét leszámítván, szakadatlanul tart esti 9—10 óra utánig. Hat nap ekkorleteti és ételmelleg is végzett munka után jön a vasárnap, amikor ismét csak déli 12 órakor szűnik a terbes munka. A kereskedőknek és a kereskedelmi alkalmazottaknak tehát egyéb szabad idejük nincsen, mint a vasárnap délután, amely sem testi pihenésre, sem lelki tüdülésre, sem erkölcsi épülésre nem elegendős, nem alkalmas. Amennyiben pedig a kereskedelmi alkalmazottak csak néhány ószálv elvezésére utón lépnek a kereskedői pályára, hízagos képzettségüknek pótlására a vasárnap délután keretén belül nem is gondolhatnak. Mindezen bajok gyökeres orvoslása egyedül és kizárólag a teljes vasárnapi munkaszünetet kötelezővé tétele által lehetséges ugyan, de a kereskedők kérése ennél kevesebbre szorítkozik. A kereskedők óhajtaa ugyanis az, hogy az üzletek hétköznapokon esti 8 órakor, vasárnapokon és Szt.-István napján pedig déli 12 óra helyett d. e. 10 órakor záródjanak.

Reméltem — s nem hiába!
Reményeségek fájának kopasz ágai kis kertészőnm
kezei alatt csakhamar rügyet hajtottak . . . a rügyből
zöld levele lett ki, . . . szerettem s viszontszerettem!

Én legalább szentül hittem és pennámra mondom
(az ugyan már sok hazugságot frt össze!) hogy én a
legkomolyabban benne voltam a csavában! . . . ha
Isten is úgy akarta volna, Ella ma a feleségem! . . .
Me Hercle, hogy igazat mondok!
Ejh! különben gombház! . . .

Volt nekem egy borzasztó kalefator kollégám, a
kit mindenki csak Jux Stomfax Pepernek hívott, azon
oknál fogva, mert ő mindig s mindenből juxot csinált.
Jól emlékszem még ma is, hogy pénteki napon
dél előtt Stomfax Peperivel átbeszéltek a váltójogi órát
s mivel előtte való nap valami nagy titulus bibendi
volt, katezjammeres éteskramránk kitározása céljából
betértünk egy vendéglőbe korhely-levesre.

Lakoma után Pepi kezébe fogja a helybeli hírla-
pot, s a hirdetések közül csakhamar kiböngész egy
házassági ajánlatot.
— Tibi te, — szól hozzám sugárzó fizmiskával,
nagyon jó tréfát csinálunk!
— Mifélet?
— Hallgass! »Csinos külsejű, fiatal hölgy, 1000
frt hozományval egy önálló, biztos jövedelemmel bíró
uri emberrel házasságra óhajtat lépni. Levelek arckép
melleklettével »alle« cim alatt poste restante intézendők
helyben.»

— Tán csak te magad nem akarsz ajánlkozni?

— Eszem ágában sincs! . . . Van arckép a fény-
képsznél elég; . . . majd vesznék ott egy csinos kul-
sejű uri embert, — a többi aztán az én dologom . . .
és majd meglásd, hogy megfogjuk tudni e házassalhat-
nékom hölgyecske kilétét.

Stomfax Peperi a mit egyszer feltett magában,
azt keresztül is szokta vinni.

Vett egy csinos arcképet, irt hozzá levelet, hogy
ő, t, i, az arckép, — aljarásbíró s azonkívül van még
privát vagyona is etc. — a végén pedig kisütötte,
hogy — ha esetleg megtetszenék, legyen szives az
illető hölgy este 10 órakor a nagy sétátér negyedik
padján neki találkát adni.

Másnap lesbe állottunk s nagyon kíváncsiak volt-
unk, hogy a hölgyecske eljön-e vagy nem.

A mint a vén torony zakatoló arja elutotta a
10-et, a sétátér végén egy köpenybe burkolt női alak
körvonalait vettük észre, mely szemmel láthatólag
közeledik a kijelölt negyedik pad felé — óvatosan
tekintgetve előre-hátra, vajjon nem veszi-e észre valaki.

Jux Pepi meglökött, a mi annyit jelentett, hogy ez
»ő! . . . A kilátásba helyezett jux miatt a nevetés
annyira környezetett, hogy majd kiugrottam a börcömől.

»Ő« leült a negyedik padra s én oda sугtam
Pepinek: menj hozzá; a sötétben nem látja arcodat,
— s beszélj vele amigyo okosan — én majd hallgatom
Jux Pepi velem alázatosan hozzá ment, lattam, a
mint kezét szorítottak, — leült hozzá — s el kezdtek
érzelelni.

— Tisztelet nagysádl! becsülöm önben az energiát,
hogy ily órában bátorzkodott ide jönni. Legyen szabad

hínnem, hogy megjelenése garancia arra nézve, hogy
szerelememet és kezemet elfogadja.

Ez a Pepi hangja volt; majd megpukkadtam a
fa tövében, melynek törzse mögött álltam.

— Hű feleséges leszek mindhalálig!

Ohó! . . . de bizony erre a hangra már nem volt
kedvem nevetni. Oda rohantam hozzajuk, mint a ket-
recből kiszabadult tigris; . . . a hang az Ella hangja volt!

— Kisasszony, ön bestelen! ordítám búsultén.
Őn velem jázottsot akar egy fabábal! . . . Ez a hűség?

És kérem, tessék csak képzelnél azt az impertinentia-
t! . . . Én azt gondoltam, hogy Ella legalább is
elajult erre a jelenetere, vagy valami egyéb rendkívü-
liség történik! . . . pedig, dehogyl! . . .

Az én ideálom, szentem, mindenem, Ellám —
egész hidegvérrel felilalt s szemtellenül közbevágya kité-
résemm, mondá:

Uracsám, ne berzenkedjék, mert őn még semmi!
Én önnel semmire se számíthattam; hogy önnel
idylt jázottsotam egy ideig, az csak azért történt, mert
miattam annal többet költött a kávéházunkban. Isten
velünk! . . .

No, úgy még nem frundzavizogtalt ki soha sen-
kit! Jux Pepi pedig nagyot röhögött a markába, s csak
utólag adta tudtomra, hogy ő tüstént sejtette a dolgot,
mert hát a levél címe »Alle« volt, a mi megfordítva
pompásan olvasható »Ella«-nak. Vigye a manó »Alle«
mars!

. . . Egyszer szerettem igazán — s akkor is
bakot löttem.

Gombház!

— Az új ökoronások. Az új ökoronásokat az új koronás bankjegyekkel egyidejűleg hozzák majd forgalomba. Ezek valamivel nagyobbak lesznek, mint a 25C korona összegig elfolgnak az ökoronásokat. Egyelőre 64 millió forint értékben hozzák forgalomba az új váltópénzt. Ebből az összegből 192 millió Magyarországra és 448 millió Ausztriára esik.

— Új váltóúrlapok. A most használatban lévő váltóúrlapokat tudvaleg csak az évi szeptember 31-ig lehet felhasználni. Október 1-étől kezdve az új váltóúrlapok lépnek érvénybe, melyek már koronáértékre szólnak. Azaz, kik október 1-je után régi váltóúrlapokat használnak, pénzbírság alá esnek, mert a régi váltóúrlapokat úgy fogják tekinteni, mintha azok bélyeggel ellátva nem is volnának.

Humor.

— Bíró előtt — Azzal van vádolva, hogy itt a városban betörést követett el, de ugyanazon éjjelen a szomszéd városban is betört. Hogyan lehetséges ez? Tolvaj: — Hja, ott kérem fióküzletem van!

Egy úr. — Hallotta mily szerencsétlenül járt szegény Lakatos Pali?
— Mi történt vele?
— Megszőkült vele a feleségem!

Irma kisasszony: — Megvallom, tanár úr, hogy házassági ajánlata meglep. Hiszen azt olvastam, hogy jegyben jár Molnár Ilkával!
Tanár: (Szórakozottan út homlokára.) — No, né, arról egészen megfelledepkeztem.

Anyja: — Hol vannak a kisasszonyok, hiszen már egy óraja kellett volna hazajönnök!
Szakácsonő: — A főzőiskolából jövet a konyha sietek és azóta főznek egy — tojást.

Nyiltér.

Az e rovatban foglaltakért nem vállal felelőséget a szerk.

Foulard-selyem

65 krtól 3 fnt 35 krig méterenként — japáni, chinai stb. legújabb mintázatok és színekben, valamint fekete, fehér és színes **Henneberg-selyem** 45 krtól 14 fnt 65 krig méterenként. — a legdivatosabb szövés, szín és mintázatban. **Privat-fogyasztóknak** postabér vámentesen valamint házhoz szállítva, — mintákat pedig **postafordultával** küldenek.

Henneberg G. selyemgyárai (és. és kir. udvari szállító) Zürichben. Magyar levelezés. Svájcho kétszeres levélbélyeg ragasztandó.

Premier
kerék-párok
25 év óta
legjobb
gyártmány

Két évi jótállás.
Képviselő:
FISCHER ADOLF és FIA
vas-, acél- és lemezárú-gyár
Turóc-Szt.-Márton
vas-udvar az „Arany kulchoz.”
Varrógép- és kerékpár-javitóműhely.

1895. tk. sz. 1899.

Arverési hirdetményi kivonat.
A t.-szi. mártóni kir. járásbírósg mint telek-könyvi hatóság közhírré teszi, hogy Steffko Szaniszlónak — Pakacs András elleni vegrehajtási ügyében Deánfalun és Nagy-Rákó községekben fekvő:
a) a deánfalvi 63. sz. tjljben A. I. 27. sor-127. hr. sz. a felvetv s Pakacs András, kiskorú Pakacs Mária, kiskorú Pakacs Janos, Pakacs Anna, és kiskorú Pakacs György és nevere irt 69. öi. számu haz, udvar és ketré 400 friban.

b) az ottani 225. sz. tjljben A. I. 1-3. sor-164., 282 és 358. hr. sz. a felvetv s B. 1 tétel szerint 1/2 részben Pakacs András nevére irt jószág-esttre 308 friban és
c) a nagy-rakó 88 sz. tjljben A. + 1-2 sor-134.—d. és 134-1 hr. sz. a felvetv s Pakacs András kiskorú Pakacs Mária, kiskorú Pakacs Janos, Pakacs Anna és kiskorú Pakacs György és kiskorú Pakacs József nevére irt jószág-esttre 42 friban megallapított kikialtási árban, az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1899. évi szeptember hó 29-ik napján d. e. 10 órakor Deánfalun községben a fentebb hazánál megtartandó nyilvános árverésen a megallapított kikialtási áron alól is eladatlai fog
Árverési akarók kötelesek a kikialtási ár 10 % át készpénzben vagy óvadék képes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni.

Kir. bíróság mint tglv hatóság.
Turóc-Szt.-Márton, 1899. július hó 10. napján.
Medzihradzky kir. aljbíró.

1899. évi 3500. szám.

Árverési hirdetmény.

Mocsár község határában a m. kir. erdőkinestár tulajdonát képező s a selmecbányai m. kir. erdőgondnokság kerületéhez tartozó „Jaszeno” nevű erdőrészben előforduló kovaföld kihasználása az 1899. évi október hó 15-ik napjától számított öt évi időtartamra, tehát 1904. év október hó 14-ig terjedő időre a zsarnócái m. kir. erdőhivatal iródlójában f. évi szeptember hó 27-en delölt 10 órakor megtartandó nyilvános árverés útján bérbe adatlai fog.

Kikialtási ár: legfeljebb tíz métermázsza kovaföldet tartalmazó egy kétfogatú szeker rakományért — fnt 60 kr.
Yersenyzők tartoznak az árverés megkezdése előtt bánatpénzzel egyszáz (100) forintot vagy az árverező bizottság kezéhez letenni, vagy pedig szabályszeríten szerkesztett írásbeli ajánlataikhoz csatolni.

Az árverési és szerződési feltételek az alóli erdőhivatalnál megtekinthetők.
Utóajánlatok el nem fogadatlai.

Zsarnócán, 1899. évi szeptember hó 10-én.
M. kir. Erdőhivatal.

Miert
legtartósabb a hajlitott fából készült butor?

- Mert ilyen butor minden főrsége egy daraból van hajlitva s nem eshetik szíjjele.
- Mert minden darabja válogatott párolt fából készült.
- Mert a székek ülése vagy nádból fonott, vagy vízhatlan fából készült és romlásnak ellentáll.
- Mert az egész butor egyes részei csavarok ezélszerű alkalmazása folytán oly szilárdan vannak egymáshoz erősítve, hogy a leggyakoribb használat esetén is éveken át sem gyengül meg s nem ronsolódik.

Ilyen butort mintegy 250 különféle alakban és számtalan színváltozatban készítt és raktáron tart a

BÚTORGYÁR
RÉSZVÉNY-TÁRSASÁG
Turóc-Szt.-Mártonban,

készítt és tart nagy választékban raktáron, ugy gazdag mint szegény ember lakása részére, ugy szalónok, mint konyhák vagy kertek berendezésére, ugy felnöttek mint gyermekek részére.

Nines háztartás, mely egyet mást föltnk ne sztkésgele.

Főraktár:
Fischer Adolf és fia
cégnél
vas-udvar „az arany kulchoz”
Turóc-Szt.-Mártonban.

SEIFERT JÓZSEF
csász. és királyi udvari fegyverszállító
POZSONY, Halászkapu-utca 4.
Interurbahu telefon 252. szám.

ajánlja dús raktárát
Henri Pieper eredeti
DIANA fegyverekből,
ugyszintú
RATIONELL (kakasnéküli) fegyverekből.
Krupp Frigyes-féle
különleges acélsövü fegyverekből
eredeti gyári áron.

Ezen fegyverek a jelenkor legmegbizhatóbb és legjobban lövő vadászfegyverei s kimerítő leírással, valamint számos előkelő vadászatekvelő és hivatalos vadász referenciájával, ugyszintú **arjegyzekek** készségével szolgálok.

Kész vadásztöltényeket pontosság és megbízhatóság a legjobb rendszer szerítt, osztr.-magyar igen finom vadász- és célbűvő porral, ugyszintú osztr.-magyar füstnélküli vadászporral töltve, szállítok bármikor pontosan és frissen töltve, minden kaliberhöz a legelősebb áron, továbbá

Eredeti Eley-töltények osztr.-magyar füstnélküli 16-porrall töltve — seröltétt vagy anélkül — 12. és 16-os kaliberhöz állandóan kapható.

Vadászati, utazási és sportkülönlegességek.
Fenti ég kitüntettetett:
a m. kir. földművelés, ipar- és kereskedelmi miniszterium által 3853. sz. a. Budapest 1883. december 1., a m. kir. honvédelmi miniszterium által 5219. sz. a. Budapest, 1882. október 15., a cs. és kir. hadügyminiszterium által 3686. Abth. 7. sz. a., Bécs 1881. december 17., a cs. és kir. honvédelmi miniszterium által 3064-572. IV. sz. a., Bécs, 1882. március 16., a m. kir. kereskedelmiügy miniszteriumtól, Budapest, 1897. április 2-án.

KÁVÉ
Fiuméből
közvetlen a tengeri hajóról szétküldve

1 zsák 4 kgr. Río kávé jó ízű	4.60
1 zsák 4 kgr. Portoriko kávé nagyszemű	5.60
1 zsák 4 kgr. Kuba kávé nagyszemű	5.76
1 zsák 4 kgr. Portoriko gyöngykávé	6.12
1 zsák 4 kgr. kék Jáva gyöngykávé	6.80

elváromlva, bérmentve és csomagolva minden más költség nélkül.
Árjegyzéket és látkepes levelezőlapot kívánatra ingyen küld.

FRATELLI DEISINGER,
FIUME, szabad kikötő 60.
A magyarországi kávécsok bevérlási forrás.

Bejegyzett védjegy: **VAS LOVAG.**

VALÓDI **LINOLEUM** minden szímben.
Főntos háztasszonyoknak!
pnlva padlóra
ürv. védve

Mines többé ragadós szrobpadló! Linoleum padlózománc egy óra alatt keményre szárad, gyönyörű fénye van és elérhetlen tartóssága.
Többször megfordít, hogy az Eisenstädter-féle Linoleum bátyét udánatokat lapok a verők, figyelmeseitkítt tehát a t. védő rétegséget, hogy miníg is az Eisenstädter-féle Linoleumot kéjjen a vas lovag védjegyét.

LAKK-ÉS FESTEKGYÁR
EISENSTÄDTER TESTVÉREK, BÉCS.
Turóc-Szt.-Mártonban kapható.
Fischer Adolf, Graber Miksa és fia és Soltész L. uraknál.